

Naturelskeren i storbyen

47-årige Kenneth Majlund har været vidt omkring. Alle steder har naturen fyldt meget i hans liv. Han voksede op i en fiskerfamilie i Hanstholm. Interessen for jagt bragte ham blandt andet til Afrika. I dag bor han i storbyen, på Bryggen, hvor han er varmemester. Men han nyder nærheden til fælleden.

Af Anne Østbygaard
redaktion@bryggebladet.dk

– Dine sanser bombarderes, når du stiger af flyveren i Afrika. Varmen, luftfugtigheden og jorden dufter anderledes. Det er en helt anden verden, som er krydret, fascinerende og fyldt med bæltedyr, slanger og elefanter.

Kenneth Majlund fortæller intenst og passioneret. På klingende nordjysk fremtryller han malende beskrivelser af det afrikanske kontinent.

– Foran dig spreder sig uendelige vidder af tørke, hvor man ikke forstår, at noget nogensinde kan trives eller gro. Lige indtil du oplever det første regnsky. FUUM! det vælter ned, og alt driver rundt.

– Det er stort og mægtigt og på alle måder betagende, for når der så er gået en regntid, så er der guld og tørt, og det ser igen ud til, at intet kan trives der, men FUUM, så kommer der en ny regntid, og alt skyder op. Alle sanserne bliver brugt i det land. Om natten kan du høre hanløverne brøle, så hårene rejser sig på dine arme.

– Man bliver nødt til at sidde oppe hele natten for at lytte efter, hvornår det sker igen. Tre kvarter kan der gå, og så pludseligt

Kenneth Majlund elsker Amager Fælled, som sine steder kan give minder om den vilde natur i Afrika... Fotos: Anders Godthjælp Nielsen

igen et brøl. Det er altså flot.

47-årige Kenneth Majlund er uddannet herregårdsjæger. I dag er han varmemester på Bryggen (A/B Bergthora og A/B Leif).

Inden han endte her, rejste han Danmark og verden rundt som storvildtsjæger. Han erobrede Politikens korrespondents hjerte i Italien. I dag er de gift og har indtaget Bryggen med alt, hvad dertil hører.

Det er med denne viden i baghånden, at Bryggebladets udsendte er blevet inviteret indenfor i Kenneths og Mettes treværelses lejlighed på Artillerivej og nu lægger ører til historier om det mørke kontinent.

Bryggebo siden 1993

Kenneth Majlund flyttede til Islands Brygge i 1993 og fik ar-

bejde som varmemester kort tid efter.

– Jeg var til samtale mandag og startede på arbejde onsdag. Det eneste krav var, at jeg skulle indlevere en håndskrevet ansøgning. Det var en test på, om jeg havde en læselig håndskrift, griner Kenneth.

På Islands Brygge lå fælleden lige uden for døren. Men ellers var der ikke meget, der imponerede. Forholdene var for bare 13 år siden ikke de samme som i dag. Blandt andet var der kakelovn, og man måtte hente petroleum i Istedgade. Men der var mange aktive bryggeboere.

– Folk er meget engagerede på Bryggen. Og jeg har da også nået at være formand for grundejerforeningen, aktiv i lejer- og senere andelsforeningen og med til at få udvidet bryggeejendommene med en tagetage.

Kenneth var også med dengang, man fik stoppet metrobyggeriet. Metroselskabet pumpede grundvand væk uden tanke på, at fundamentet under Bryggeejendommene var sat på dynd og i træ, som ville rådne, hvis vandet forsvandt.

– Hele Bryggen ville brase sammen, hvis der ikke blev gjort noget. Derfor startede vi grundejerforeningen. Med advokater og det hele havde vi trekvart mil-

lion ude at hænge. Men det lykkedes os at få Miljøkontrollen til at stoppe byggeriet, og det kom ikke i gang igen, før metroselskabet indvilligede i at pumpe vand ind i de øvre lag, når de fjernede vand fra de nedre, forklarer han.

Ikke alt det nye byggeri huer Kenneth. Han er ked af, at det trækker helt op til Faste Batteri.

– Det er ikke mange år siden, vi havde ræve og rådyr gående her. Kun 200 meter herfra i det skrub med brombærkrat og blød bund sidder snepperne og sover om dagen, inden de trækker videre om natten. Midt i København har vi en gylden mulighed for at opleve noget natur. Den mulighed bliver taget fra os, når der bygges for meget.

Storby og natur

Men så er spørgsmålet, hvordan man kombinerer naturen med storbyen. Man bor vel på Bryggen for at være tæt på byen? Kenneth svarer:

– Det ville være ulogisk, hvis jeg boede ude i et lille hus på Stevns og så skulle passe de ejendomme herinde. Nu er det blevet til, at jeg passer de her ejendomme, og at jeg er københavner. Det har jeg det fint med lige nu. Men det kan godt være,

at jeg bliver ked af det en dag og vil flytte i kolonihavehus eller på landet. Jeg er et udemenneske, ikke et kontormenneske. Og så har jeg mine to skilsmissebørn i nærheden.

Den ene bor en S-togs-tur væk i Køge, og den anden bor ved Hans Tausens Kirke. Desuden er der Klara – den lille trold, som bor under samme tag som Kenneth og Mette.

Det er da heller ikke fordi han ikke bruger byen. Cafeerne, museerne og biografen. Og hvis der er for mange mennesker på Statens Museum for Kunst, så kan man heldigvis gå en tur ind i anlægget i stedet for. Som han siger med et smil:

– Jeg er tilpasningsduelig. Jeg er glad for, at mulighederne er der, men det er ikke sådan, at mit liv ville blive ødelagt, hvis cafeerne og biografene ikke var der.

Miner i farvandet

Spændingen og udelivet har Kenneth Majlund fået med fra sin barndom. Som barn af en fisker i Hanstholm var der ture ud på havet.

Det voldsomste var, når skibet stødte på en mine. Så måtte de ligge brak i timevis og håbe på, at fiskene i trawlet ikke slog så meget med halerne, at minen ville springe i luften. Åndeløs af spænding måtte de vente på minørerne, der skulle demontere de sprængfarlige miner, og der var masser af historier om skibe, som forsvandt sporløst – sprunget i luften og pulveriseret af de dødsensfarlige miner.

Fra sin far har Kenneth interessen for jagt. Efter gymnasiet valgte Kenneth at tage en uddannelse som herregårdsjæger og har arbejdet med rejsebureauer omkring jagt. Derudover har han arbejdet på skydebaner, aftenskoler og med at arrangere rejser for venner og bekendte.

– Fra min mor har jeg til gengæld fået interessen for at rejse.

Hun blev gift, da hun var teenager og fik aldrig selv rejst. Så det ville hun give os i stedet for. Det var også hende, der fik os til at tage en uddannelse. Dengang var det usædvanligt, at fiskerbørn gik i gymnasiet, siger Kenneth.

Fra Afrika til gulvmand

Jæger-instinkterne bragte Kenneth til Namibia i Afrika. Det blev senere kombineret med et arbejde på et dansk rejsebureau, der specialiserede sig i jagtrejser.

– Det passede lige med, at så var der højsæson på den sydlige del af halvkuglen, når der ikke var det her – og omvendt.

Men da Kenneth lander i Danmark, går det op for ham, at rejseselskabet slet ikke er bygget op. Der er ingen organisation, og inden han får set sig om, er han så engageret i arbejdet med at bygge bureauet op, at han aldrig når tilbage til Afrika. I stedet bliver han leder og sælger.

Men eventyret sluttede, da det viste sig, at direktøren havde lavet underslæb og dokumentfalsk, og kontoret lukkede fra den ene dag til den anden.

– Jeg måtte tage hjem til mit nye hus i Nordsjælland og tænke over, hvad jeg skulle gøre. Der var ingen fagforening eller noget. Derfor måtte jeg sælge hytten og det hele. Så fik jeg arbejde inde på skydebanerne i halvandet år. Der møder jeg en gulvmand, og ham begynder jeg at hjælpe. Og vi beslutter at lave et gulvfirma. Så blev jeg gulvmand.

Det eventyr varer til gengæld i nogle år og giver Kenneth en erfaring, som han bruger den dag i dag.

Jagt-trofæer

I flere år gik Kenneth på et svensk gods og jagede et bestemt rådyr. Det var en buk, som var så stor, at alle var ude efter den. Et bestemt år regnede han

ud, hvor den gik henne. Nu skulle det være.

Men få uger før jagtsæsonen skulle starte, skete der noget. Områdets jagtmester blev kaldt ud til en vildtpåkørsel. Han var med det samme klar over, at det påkørte dyr var den berømte buk. Han tilbød den til Kenneth, fordi han havde jagtet den i så lang tid.

– Men da takkede jeg nej! Det ville jeg godt nok ikke. Trofæer skal man kun have, hvis man selv har skudt dyret. Det er et spørgsmål om ære.

Æresbegreber og meditation

Kenneth ærgrer sig, når folk ikke holder ord. Håndværkere er det bedste eksempel.

– I stedet for at mande sig op og overholde aftalerne, ser de stort på moralen. I dag er der så meget gang i byggeriet, at det kan være svært at finde en håndværker. For enten har de fået en ordre, som er bedre end det, de har aftalt med dig, eller også dropper de dig bare fuldstændigt, fordi det alligevel flyder med ordrer.

– De sjusker sig igenem, for det er ikke nødvendigt at leve op til æres- eller kvalitetsbegreberne. Privatpersoner føler sig ikke godt behandlet. Og det er jo rigtigt ærgerligt!

– I stedet burde de mande sig op og skaffe sig en god kundekreds. Når det så går dårligt, har de etableret sig og har moral og etik i orden.

Kenneth Majlund bor på Bryggen med hustruen Mette og datteren Klara. Væggene i den treværelses lejlighed prydes af udstoppede jagttrofæer. Kenneth går stadig på jagt ind i mellem. Men der er ikke helt så meget tid som før, når man har en lille størrelse som Klara at tage hensyn til.

Foto: Anne Østbygaard

Stemmen har hævet sig under denne svada, og nu læner Kenneth sig tilbage i stolen og siger:

– Når man sådan har været vred på håndværkere eller andre, kan det godt betale sig at meditere. For et par år siden købte jeg et kursus om tran-

scendentalmeditation og de ayurvediske principper. Det handler om at søge ind i sig selv. Det virker helt fantastisk. Du sætter dig ned i stilhed og undgår at tænke tanker. Alle småsårerne og sporene – ting fra barndommen eller at man har råbt af nogen på gaden – de bliver løst op. Ligesom når man sover. Her gør du det bare bevidst.

Kenneth forklarer derudaf. Om hvordan man får det godt af meditationen, og at ens stress-tærskel forsvinder.

– Man har et mantra, som man mentalt reciterer, og når man opdager, at man tænker en tanke, så skal man søge tilbage til sit mantra. På den måde går man tilbage til at tænke ingenting. Problemerne kommer op som sæbebobler og bliver slået løs. Man må ikke være bange for sig selv, forklarer han.

Værdier til børnene

Mødet med Kenneth Majlund er ved at være til ende. Bryggebladets udsendte begynder at pakke sammen og spørger afslutningsvist, hvilke værdier Kenneth gerne vil give videre til sine børn.

– De skal bare have de sande værdier. Ha Ha. Nej, frem for alt skal deres selvværd være i orden. Ellers får de ikke nogen selvtillid, og så er det jo svært at komme hen over dørrinet. Og de skal have det etiske grundlag i orden. De må godt vide, hvordan verden hænger sammen. Derfor er det vigtigt at tage dem med ud i naturen og fiske eller kigge på fugle, eller hvad det nu er. De værdier vil jeg gerne give videre til mine børn, slutter Kenneth. øst

Kenneth Majlunds jagtlyst bragte ham til Afrika. Her et billede fra en jagt på springbukke i 1985. Kenneth ses i midten med hat.

Privatfoto